

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἥδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

— Θὰ θεχθῇς ἐκ μέρους ἐμοῦ τῆς φίλης σου, Κορεντίνε, τὴν ἀνάμνησιν ταύτην. Θέλω νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὴν περιωπὴν σου καὶ νὰ φέρῃς τὸ ὄνομά σου ὡς οἷον κατέστησαν αὐτὸ οἱ πατέρες σου, τέλος δὲ νὰ εἰσθῇς ἴσοι μας καθ' ὅλα. Τοῦτο εἶναι μία ἀρχὴ διὰ νὰ τακτοποιήσῃς τὰς ὑποθέσεις σου καὶ νὰ ἐπισκευάσῃς τὴν ἔπαυλιν. Κατόπιν θὰ ἴδωμεν διὰ τὰ λοιπὰ.

Καὶ ἔτεινε τὸ φύλλον τοῦ χάρτου τῷ Κορεντίνῳ, ὅστις ἀνέγνωσεν αὐτό.

Ἦτο ἐπιταγὴ πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τῆς Καικιλίας καὶ ἐγκεκριμένη ὑπὸ τῆς μαρκησίας.

Διὰ ταχείας καὶ ἀποτόμου κινήσεως ὁ Κορεντίνος ἔσχισεν αὐτὸ εἰς τεμάχια καὶ τὸ ἔρριψε χαμαί.

— Χρήματα, εἶπε· δὲν ἔχομεν χρεῖαν ἐλεημοσύνης!

Ἡ νεᾶνις ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἐκπληκτος.

— Τί θέλεις λοιπόν; ἐπιθύρισε.

— Τί θέλω, εἶπεν ὁ Κορεντίνος ὑποκώφως. Τίποτε.

— Ἀλλὰ δὲν σὲ ἐννοῶ ἔσο σαφές.

— Ἔστω! λοιπόν! τί ἤθελα, Καικιλία, διότι τώρα, σοὶ τὸ εἶπα, δὲν θέλω τίποτε, οὐδ' ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσω τί μετὰξὺ μας ὑπάρχει ἄβυσσος ἀδιάβατος. Ἦθελα νὰ ζῶ εἰς τοὺς πόδας σου, νὰ σὲ βλέπω καθ' ἡμέραν, νὰ σοὶ ὁμιλῶ, ν' ἀναπνέω τὸ ἀρώμα τῆς κόμης σου, τὸν ἀέρα, τὸν ὅποιον ἀναπνέεις, νὰ περιβάλλω τὴν εὐκαμπτον ὁσφύν σου διὰ τῶν βραχιόνων μου καὶ νὰ σὲ λατρεύω! Ἰδοὺ τί δὲν ἐτόλμων νὰ σοὶ εἶπω, ἰδοὺ αἱ λέξεις, αἱ ὁποῖαι μοὶ καίουσιν τὰ χεῖλη,

ἰδοὺ ἡ ὑπερτάτη εὐδαιμονία, τὴν ὁποῖαν ὀνειρεύομαι. Ἀλλὰ συγχρόνως ἡσθάνομαι καὶ τὸ ἀδύνατον τοῦ πράγματος!

Καὶ ὅμως σοὶ ὁμολογῶ αὐτὴ ἦτο τὸ γλυκύτερον ὄνειρόν μου καὶ εἶναι ἀκόμη μὲ καταδιώκει καὶ ἡμέραν καὶ νύκτα.

Ἐἴτε πλησίον μου εἴτε μακρὰν μου εἶσαι δὲν βλέπω εἰμὴ μόνον σέ, μόνον σὲ ποθῶ καὶ διὰ σέ μόνον ζῶ, καὶ συγχώρησόν μοι, Καικιλία, τὴν βλασφημίαν, σὲ μόνον θέλω. Ἄνευ σοῦ ἡ ζωὴ μοὶ εἶναι μαρτύριον ἀφόρητον.

Κράτησον τὰς εὐεργεσίας σου διὰ τοὺς συγγενεῖς μου. Ἐγὼ μετὰ τινὰς ἡμέρας δὲν θὰ ἔχω πλέον ἀνάγκην.

Τὴν ὥραν καθ' ἣν θ' ἀνήκης εἰς ἄλλον θὰ φονευθῇ.

Καικιλία, φύγε, σὲ ἰκετεύω. Φέρε μαζὺ σου τὴν λατρείαν μου, τὴν εὐγνωμοσύνην μου, καὶ τὰς εὐχὰς μου διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. Ἐπραξες ὡς ἄγγελος καὶ ὄχι ὡς γυνή. Φύγε! Χαῖρε! χαῖρε!

Ἡ Καικιλία ἠκροῦτο μετ' ἀφάτου ἡδονῆς τοὺς λόγους ἐκείνους, οἵτινες ἀνταπεκρίνοντο εἰς τὰ γλυκύτερα τῆς ψυχῆς τῆς αἰσθήματα.

Πλησιάζασα εἶπε:

— Λοιπόν, ὁ γάμος αὐτὸς σοὶ ἐμποιεῖ φρίκην.

— Ναί.

Ἡ νεᾶνις ἠθέλησε τότε νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἐνέπνεε.

Χαῖρε λοιπόν, εἶπε λαμβάνουσα τὰ ἡνία τοῦ ἵππου της.

Ὁ Κορεντίνος ἐστράφη φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Χαῖρε, ἐπιθύρισε.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ πυροβολισμὸς ἀντήχησε καὶ ἡ Καικιλία βληθεῖσα εἰς τὸ στήθος ὑπὸ σφαίρας ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἵππου.

Τότε ἀφῆκε τὴν κραυγὴν, ἣν ἤκουσεν ὁ Ζεαννίνος.

— Κορεντίνε, βοήθειαν.

Ὁ Ἰάκωβος εἶχεν ἐγερθῇ καὶ ἵστατο ὀρθος.

— Δυστυχῆς! ἐπιθύρισε ἡ Καικιλία.

Ὁ Κορεντίνος παράφρων ἐκ τῆς ὀδύνης ἐδέχθη αὐτὴν εἰς τοὺς βραχιονάς του.

— Καικιλία, ἔλεγεν, ἐγέρθητι. Δὲν ἐπληρώθη· ἀδύνατον θὰ ἦμεθα τέρατα!

Καὶ ἀφῆρεσε τὸν στηθόδεσμόν της. Ἐρυθρὰ κηλὶς ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς καρδίας.

Ἰδὼν τὸ αἷμα ὁ Κορεντίνος ἀνέκραξεν:

— Ἀ! εἴμεθα κατηραμένοι.

Ἡ νεᾶνις ἀπεπνίγετο. Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους της.

— Ἐδῶ πονῶ, ἔλεγε. Κράτει με εἰς τὰ γόνατά σου. Διατί μὲ ἐκτύπησεν. Εἶπέ του ὅτι τὸν συγχωρῶ. Ἦτο πεπρωμένον.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ ἀποθάνῃς, ἔλεγεν ὁ Κορεντίνος. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς εἰς αὐτὴν τὴν ἐρημίαν.

— Εἰς μάτην. Ἀποθνήσκω. Χαῖρε!

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκλείσθησαν. Τὰ χεῖλη της διηνοίγοντο ἐλαφρῶς καὶ προέφερον τὴν λέξιν:

— Χαῖρε

Καὶ ἐξέπνευσεν.

Ἐμπλεως τότε ὀργῆς ὁ Κορεντίνος ἐπαρεύθη πρὸς τὸν ἀδελφόν του.

— Τώρα, εἶπεν αὐτῷ, ἡμεῖς θὰ λογαριασθῶμεν. Φόνευσον καὶ ἐμέ, ἄθλιε.

— Σὲ προειδοποίησα, ἀπῆντησε ψυχρῶς ὁ Ἰάκωβος.

— Πότε;

— Σοὶ εἶπον ἡμέραν τινὰ ὅτι ἂν ἀγαπῶμεν τὴν αὐτὴν γυναῖκα θὰ τὴν φονεύσω.

— Λοιπόν...

Πλὴν δὲν εἶπε τί πλέον. Ἦγνῶει τὰ πάντα.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἡ ἱστορία αὕτη τῶν ἐγκλημάτων ἐτελείωσεν ὁ ἔνοχος θὰ ἐκλείψῃ. Θὰ εὕρῃς εἰς τὸ δωμάτιόν μου μίαν ἐπιστολὴν, εἰς τὴν ὁποῖαν κατηγορῶ ἐγὼ τὸν ἑαυτόν μου δι' ὅλα. Μετὰ δέκα ἔτη θὰ εἶσαι πολὺ πλούσιος. Παρατήρησε!

Ὁ Κορεντίνος ὀρμήσας ἤρπασε τὸ ὄπλον τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Ἀκουσον, Ἰάκωβε, ἡμπορεῖς νὰ ζήσης, δὲν εἶνε ἀληθές; Ἐγὼ δὲν δύναμαι πλέον. Ἀφές με νὰ λάβω τὴν θέσιν σου. Ἄλλως τε εἴμεθα χαμένοι ὅλοι.

— Ἐχεις δίκαιον. Ἡ Ἀγνὴ ἡτιμάσθη.

— Τί λέγεις;

— Ἀπόψε ἤθελε νὰ πνιγῇ καὶ τὴν ἐμπόδισα.

Καὶ ἐν ὀλίγοις τῷ διηγήθη ὅ,τι ἐγνώριζεν.

— Ἡ μήτηρ μας εἶναι τρελλή. Ὁ Ἰὼ θὰ κατηγορηθῇ ὡς συνένοχος διὰ τὸν φόνον τῶν Τρελῶν. Αὐτὸ δὲν δύναται νὰ γείνη. Ἐλθέ!

— Τί θέλεις νὰ πράξῃς;

— Θὰ σοὶ τὸ εἶπω. Ἐλθέ!

— Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν ἐγκαταλείψω ἐδῶ. Ὁχι, ἀδύνατον.

Ὁ Κορεντίνος ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς νεκρᾶς καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της.

Δὲν ἔπαλλε πλέον.

Ἀφῆνης ἐνεφανίσθη ὁ Ζεαννίνος, ὅστις ἰδὼν τὴν κυρίαν του νεκράν, ἀφῆκεν ἀπέλπιδα κραυγὴν.

— Πολὺ ἀργά! Τὴν ἐφόνευσαν! Εἰσθε λοιπόν θηρία! λησταί! ἄθλιοι!

Καὶ ἐγονυπέτησε πλησίον τοῦ Κορεντίνου.

Ὁ Ἰάκωβος δισταζὼν ἐσκέφθη ὅτι ὁ μάρτυς ἐκεῖνος ἐστενοχώρει αὐτόν καὶ κατεβίβασε τὸ ὄπλον τοῦ σκοπεύων αὐτόν.

Φόνευσον καὶ ἐμέ, θηρίον, εἶπεν ὁ Σακκοράφας. Εἰς φόνος περισσότερον. Καλλίον νὰ ἐφόνευσες ἐμέ παρὰ τὸν ἄγγελον τοῦτον. Θὰ σοὶ ὀφείλον εὐγνωμοσύνην.

Ὁ Κορεντίνος παρενέβη μετὰξὺ αὐτῶν.

— Ἀρκοῦν τὰ ἐγκλήματα, Ἰάκωβε, εἶπε. Πῆγαινε, Ζεαννίνε, ἐπέστρεψε εἰς τὸν πύργον καὶ εἶπε ὅτι οἱ Κερανδαὶ ἐφόνευσαν αὐτόν τὸν ἄγγελον. Δὲν θὰ μνησικακήσω ἐναντίον σου. Πράξον τὸ καθήκόν σου.

— Ἀλλ' ἄθλιε, ἡ δικαιοσύνη θὰ σὰς καταδιώξῃ καὶ τὸ ἱκρίωμα σὰς ἀναμένει. Φύγετε.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Κορεντίνος. Δὸς εἰς ἡμᾶς μίαν ὥραν καὶ σοὶ ὁμνῶ ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον δικασταὶ οὔτε δικαστήρια δι' ἡμᾶς.

— Ἐστὼ, μίαν ὥραν.

— Χαῖρε, Ζεαννίνε, καὶ εὐχαριστῶ. Ἄν ἴδῃς τὸν Κλαύδιον εἰπέ του νὰ μᾶς συγχωρήσῃ. Εἰπέ του νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πλέον εἰς τὸ κατηραμένον Πενοέ.

Ὁ Ἰάκωβος ἐμειδίασεν.

Οἱ ἀδελφοὶ συνηντήθησαν εἰς τὰς σκέψεις των.

Ὁ Ζεαννίνος ἀπεμακρύνθη κεκυφώς.

Ἐσκέπτετο ὅτι μετὰ μίαν ὥραν θ' ἀνῆγγελε τὴν εἰδήσιν εἰς τὴν μητέρα τῆς Καικιλίας.

Μηχανικῶς ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ ὠρολόγιόν του, ὅπερ ἦν δῶρον τῆς Καικιλίας κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους.

Ὁ ὠροδείκτης ἐδείκνυε τὴν δευτέραν ὥραν.

Ἄμα ὡς ἀρκούντως ἀπεμακρύνθη, ὁ Κορεντίνος ἔνευσεν εἰς τὸν ἀδελφόν του.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν αὐτῷ. Σὲ ἠνώνησα. Τὸ πᾶν τετέλεσται. Οἱ Κερανδᾶλ δὲν θὰ πέσωσιν ὡς ληστὰ καὶ δολοφόνου. Πήγαινε εἰς τὴν ἑπαυλιν. Κλείσε τὰς θύρας. Ἀπομάκρυνον τὸν Ἰβ. Αὐτὸς θὰ ἦναι πλούσιος βραδύτερον. Ἄς μὴ ὑπάγῃ ἐκεῖ πλέον ὁ Κλαύδιος. Ἄν θέλῃ ἡ Ἀγνή ἄς ἀποθάνῃ μαζύ μας· ἂν θέλῃ νὰ ζήσῃ ἄς ἀκολουθήσῃ τὸν Ἰβ. Τὸ χρυσίον ἐξαλείφει τὸ ὄνειδος. Ἄλλως τε, αὐτὴ δὲν εἶναι ἔνοχος. Πήγαινε λοιπόν, διότι αἱ στιγμαὶ εἶναι μετρημέναι.

— Ἐχομεν ἀκόμη καιρόν, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος. Ἄφες με νὰ φονευθῶ. Θέλεις;

— Ὁχι. Δὲν θέλω πλέον νὰ ζήσω. Θέλω ὠραῖον θάνατον. Ὁμοῦ κατεστρώσαμεν τὰ φοβερά αὐτὰ σχέδια. Πρέπει ὁμοῦ νὰ ὑποστῶμεν τὴν ποινήν.

— Ἐχει καλῶς. Ἀλλὰ τί θὰ κάμῃς τὸ πτώμα;

— Πήγαινε! Θὰ τὸ κάμῃς μετ' ὀλίγον. Ἐκαστον λεπτόν ὥρας δύναται νὰ μᾶς καταστρέψῃ. Κλείσε ὅλα. Ἐτοιμάσον τὰ ὅπλα καὶ φυσίγγια. Ἄν τις καθ' ὁδὸν θελήσῃ νὰ σὲ συλλάβῃ φόνευσον αὐτόν. Ἐκηρύξαμεν τὸν πόλεμον κατὰ τῆς δικαιοσύνης, κατὰ τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τοῦ κόσμου ὅλου.

Ὁ Ἰάκωβος ἦτο ἤδη μακράν. Ἐτρεχεν ὡς λύκος ζωογονούμενος ὑπὸ τῆς ιδέας τοῦ πολέμου.

Ὅτε ἀρκούντως ἀπεμακρύνθη καὶ δὲν ἐφαίνετο πλέον, ὁ Κορεντίνος ἀνῆγειρε τὸ πτώμα τῆς Καικιλίας, ἐκράτησεν αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ διὰ πρώτην φοράν ἡσπάσθη τὸ μέτωπον τοῦ θερμοῦ ἔτι καὶ εὐκάμπτου ἐκείνου πτώματος.

Οἱ λυγμοὶ ἀπέπνιγον αὐτόν. Ἄν μὴ ἐφοβεῖτο μὴ φωραθῇ θὰ ἐκραύγαζεν ἐκ τῆς ὀδύνης.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

* Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Τὰ δύο κέρατα τῆς πρωτοπορείας, ἅτινα εἶχον κλίνη ὅπως προσβάλωσι τοὺς Γερμανοὺς ἐκ τῶν πλαγίων, ἐσχημάτιζον ἡμικύκλιον, ὅτε εὐρέθησαν ἀπέναντι τοῦ κυρίου ἐχθρικοῦ σώματος, τεταγμένου εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν καὶ εἰς μικρὰν ἀπὸ τῶν πρώτων ταγμάτων ἀπόστασιν, ὥστε ἐδέησε ν' ἀμυνθῶσι κατὰ μέτωπον ἐναντίον ἰσχυροτέρου ἐχθροῦ.

Ἡ τύχη ἐπέτεινεν ἔτι μᾶλλον τὴν θλιβεράν ταύτην κολακείαν.

Τὸ κέντρον τοῦ κυρίου σώματος, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ Γίνου καὶ τῶν Σαρκενηῶν, ἐπωφεληθὲν τὸ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν γενόμενον ρήγμα, ὥρμησεν εἰς αὐτό.

Αἱ κραυγαὶ Σοηβία! Σοηβία! ἀντηχοῦσαι ἀπὸ κοιλάδος εἰς κοιλάδα, ἐπνύξανον τὸν τρόμον· εἰς τοῦτο δι' ἔτι μᾶλλον συνετέλουν οἱ Σαρκενηοὶ κρούοντες τὰ τύμπανα, ἅτινα ἐκείνοι εἶχον ἐφεύρη καὶ μόνον ἐκεῖνοι μετεχειρίζοντο τότε... βραδύτερον δὲ παρεδέξατο ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς, ὅπως μεταβιβάσῃ τὰς διαταγὰς, ἐν καιρῷ μάχης καὶ κατασπαράσσας τὰ ὅλα τῶν πολιτῶν ἐν καιρῷ εἰρήνης, προσθεῖς ἐξ ιδίων καὶ τοὺς αὐλοὺς, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀρμονίας.

Ὁ Ροβέρτος τῆς Φλάνδρας καὶ ὁ κοντόσταυλος Γίλλης Λεβορὺν ἔδραμον μετὰ τοῦ κυρίου σώματος τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ὅπως ὑποστηρίξωσι τὴν μάχην.

— Μουζοά! καὶ Ἄγιος Μαρτίνος! ἐκραύγασαν καὶ προσέβαλον τοὺς ἐχθροὺς ἐρρωμένως.

Τοῦ σώματος τούτου ἀπετέλουν μέρος καὶ οἱ ἱππεῖς τῆς βασιλείσης, οἵτινες πολλὰ ἐξετέλεσαν, καθ' ἃ φημίζεται, ἀνδραγαθήματα, ἅτινα ὅμως δὲν διετήρησαν ἡμῖν αἱ ἱστορίαι.

Αὗται ἀναφέρουσι μόνον, ὅτι ὁ ἄρχων Ἑρρίκος τῆς Κοσένσης, μὴ δυνάμενος ν' ἀνεχθῇ τὴν γενομένην ἐπὶ δύο καὶ ἐπέκεινα τοξεύματα ὀπισθοχώρησιν τῶν ἰδικῶν του, διέτρεχεν ὡς μαινόμενος τὰς γραμμάς, κραυγάζων:

— Χριστιανοὶ ἱππῶται, σταθῆτε, δι' ὄνομα τοῦ Ἀγίου Διονυσίου!... Τί θὰ εἰποῦν περὶ ἐμοῦ ἐν Γαλλίᾳ;... Αἰσχος!... Ἐμπρός!... ἐμπρός!... οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν εἶναι Μανιχαῖοι, αἰρετικοί... τὰ ξίφη των δὲν κόπτουν... Ὁ Θεὸς τοὺς ἀφώρισε...

Δύο τῶν ἱπποτῶν τοῦ Μαρφρέδου, ἰδόντες τὸν Κοσένσην καὶ νομίσαντες ὅτι ἦτο ὁ Κάρολος περιφερόμενος οὕτως ἀπρο-

φυλάκτως ἐν μέσῳ τῶν στρατιωτῶν του, ἐξῆλθον τῆς γραμμῆς καὶ σφίγγοντες τὰς προτεταγμένας λόγχας των δι' ὅσας εἶχον δυνάμειος ὑπὸ τὴν μασχάλην, ἐφώρμησαν κατ' αὐτοῦ. Ἦσαν δ' οὗτοι ὁ Γίνος καὶ ὁ Ρογῆρος.

Οἱ πλυσίον αὐτοῦ ὄντες ἐγνώρισαν εἰς τὸν ὑποκόμητα τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον. Ἄλλ' ἐκεῖνος, περιμένων τοὺς ἐχθροὺς σταθερῶ τῷ ποδί, ἐκραύγαζε:

— Τώρα θὰ ἴδῃτε τὸ ὠραῖον παιγνίδιον.

Οἱ δύο ἱππῶται, τρέχοντες ἀπὸ ρυτῆρος, ἐφθασαν κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν καὶ ἐπληξαν ταῦτοχρόνως τὸν ὑποκόμητα ἀνὰ μέσον τοῦ στήθους, ὥστε αἱ δύο αἰχμαὶ ἐξεληθοῦσαι ἐσχημάτισαν γωνίαν κατὰ τὰ νῶτα...

Ὁ δυστυχὴς ὑποκόμης, ἀναρπαγείς οὕτω ἀπὸ τοῦ ἐπιπίου, ἐφέρθη ἐπὶ μικρὸν αἰωρούμενος ἐπὶ τῶν δύο λογχῶν...

Τότε ὁ στρατὸς τοῦ Μαρφρέδου ἔρρηξε κραυγὴν θριάμβου, διότι ἐνόμισεν ὅτι ἐφονεύθη ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας, ἡ δὲ μάχη ἐξηκολούθησε μετὰ μείζονος λύσης... διότι οὐχ ἦττον ἐρρωμένως ἡμύνοντο οἱ Γάλλοι, καίπερ ἦτο καταφανὲς ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἡττῶντο.

Ἦτο ἤδη δέλη, καὶ οἱ δύο στρατοὶ ἠγωνίζοντο ἔτι ἐκθύμως, ὅτε ὁ κόμης Ἰορδάνης τῆς Ἀγγαλῶνος, ἄνευ λόφου, τὸν θώρακα ἔχων διάτρητον, τὸ ἐπιγαστριον κατακεκομμένον καὶ τὸ ξίφος τεθραυσμένον, συνήντησε τὸν Ἀμνηρᾶν Ἰουσοῦφ καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Δὸς μοι τὴν σπάθην σου... ὀλίγαις σπαθιαῖς ἀκόμη καὶ ἡ νίκη εἶναι τελεία...

— Ἀκολούθησόν με, κόμη, ἀπήντησεν ὁ Ἀμνηρᾶς, καὶ θὰ σοὶ προμηθεύσω σπάθην...

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐφώρμησε κατὰ τοῦ Κλερμόν, ὅστις ἐκ τῶν ὀπλων καὶ ἔτι μᾶλλον ἐκ τῶν ἔργων, ἐφαίνετο ἀνδρεῖος ἱππότης.

Ὁ Κλερμόν, ἰδὼν τὸν Ἀμνηρᾶν ἐφορμῶντα κατ' αὐτοῦ τόσον ἀσυνέτως, ἐτέθη εἰς ἄμυναν, νομίσας τὸ ἀντίστροφον κτύπημα ἀσφαλέςτατον...

Ὅτε δὲ εἶδε τὸν Ἀμνηρᾶν, ἀρκούντως πλησίον, κατήνεγκε τὸ κτύπημα δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς ἰσχύος.

Ὁ Ἀμνηρᾶς διὰ θαυμασίας ἐτοιμότητος, ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ ἱπποῦ του. Ἡ ἐχθρική λεπίς διελθοῦσα μόλις ἔθιξε τὰ νῶτά του.

Ὁ Ἀμνηρᾶς ἔσυρε τοὺς χαλινούς τοῦ ὠκύποδος Βοράκ, ἐστράφη ὀπίσω καὶ κατήνεγκε σφοδρότατον κτύπημα διὰ τῆς σπάθης του ἐπὶ τῆς κόρυθος τοῦ Κλερμόν, ὅστις ὑψώσας τοὺς πόδας καὶ ἀνοίξας τοὺς βραχίονας ἔπεσε νεκρός.

Ὁ Ἀμνηρᾶς ἔκυψεν ἀπὸ τοῦ ἐπιπίου, ἔλαβε τὸ ξίφος τοῦ νεκροῦ καὶ τείνας αὐτὸ πρὸς τὸν κόμητα Ἰορδάνην, εἶπεν αὐτῷ:

— Λάβε, οὕτω προμηθεύει ὅπλα εἰς τοὺς φίλους σου ὁ Ἰουσοῦφ.

— Γενναῖε ἄνερ! ἀπήντησεν ὁ Ἰορδάνης. Θὰ τὸ μεταχειρισθῶ, ἐπαξίως τοῦ